

عنوان مقاله:

مشکل پیوسته نویسی و امتیاز نزدیک نویسی در املاي ترکیبات فارسی

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهشهای ادب عرفانی (گوهر گویا)، دوره 4، شماره 3 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

رضا روحانی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه کاشان

خلاصه مقاله:

خط فارسی از دشواری هایی دارد که آسان کردن آن دشواری ها بر عهده همه اهل نظر؛ بویژه دستداران حقیقی آن است. نویسنده در گفتار حاضر، به یکی از این موارد، یعنی مشکل پیوسته نویسی در املاي ترکیبات فارسی پرداخته است. در ابتدا، با اشاره به تاریخچه و نظریات مشهور درباره جدانویسی و پیوسته نویسی ترکیبات و با نقل و تلخیص آخرین آرای نظریه پردازان خط و ویرایش، به طور ویژه به نقد و بررسی دستور خط فرهنگستان درباره املاي ترکیبات نیز پرداخته ایم. ضمن اشاره به فواید و امتیازات جدانویسی در قیاس با پیوسته نویسی و چندگونه نویسی، آن شیوه را ضروری و کارگشا می انگاریم، و پیش نهاد می کنیم که کلمات مرکب و برخی پسوندها و پیشوندهای مشهور غیر از ترکیبات بسیط گونه که برای تشخیص آن ها نیز ملاک و معیاری دارد، جدانویسی و نزدیک نویسی گردد. در انتهای گفتار نیز مواردی از ترکیبات مشهور، به شیوه پیشنهادی، عرضه شده است.

کلمات کلیدی:

خط فارسی، ترکیبات فارسی، نقد پیوسته نویسی، امتیازات جدانویسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1209499>

